

Mietelmiä.

Oletko milloinkaan tuntenut väsymystä tuohon unen ja valveen, työn ja levon, ilon ja surun ainaiseen kiertokulkuun, jota kutsutaan elämäksi? Oletko koskaan sydämessäsi huoahnut: mikä on kaiken tämän vaihtelun tarkoitus? Onnellinen olet, jos elämän taakka on sinua niin painanut, että epätoivoisena olet huutanut ympäröivään pimeyteen: miksi — — mistä — — minne? Onnellinen olet, sillä totuuden elämä sinulle aukenee, henkesi sinua kutsuu.

*

Jokaiselle ihmiselle on »pelastus» tarjona ja pelastus on totuuden tieto. Sillä totuuden tieto, jumalallinen viisaus on meidän saavutettavissamme.

*

Ihmiskunnan povessa piilee totuuden kaipuu. Sisimmässä sielussaan ei ihminen muuta pyydä kun totuuden Jumalaa. Jos on hetkiä, jolloin tämä kaipuu näyttää sammuneen, on taas toisia, jolloin se leimahtaa ilmituleen.

*

Minkätähden kirjoitetaan niin paljon ja puhutaan niin paljon ihmisen syntisyydestä? Onko nautinto ajatella hänen pahuuttaan? Ja ajatella sitä niin paljon, että hyvä unohtuu? Emme koskaan sillä menettelyllä luo onnea maailmaan, emmekä vie sivistystä eteenpäin.

*

Sana »ajatella» on kaikkien suussa, vaikka itse asiassa ei ole monta ihmistä, jotka tosiaan ajattelevat, s. o. luovat ja hillitsevät ajatuksiaan. Eivätkö aivomme parhaasta päästä ole peilejä, joihin mielteinä kuvastuu ulkoa päin tulevia vaikutteita, aistimaailman antimia, oman himoluontomme synnyttämiä tai toisen ihmisten sanojen herättämiä vaikutteita? Moniko meistä on oppinut puhdistamaan omaa mieltään, antamaan sijaa sielussaan hiljaisuudelle ja sitten pimeydestä ja tyhjyydestä loihtimaan esille haluamiaan mielikuvia, pidättämällä niitä tahdolla ja sisäisellä silmällään niitä tutkimaan yksityiskohtiaan myöten?

Pekka Ervast.

(*Sunnuntai* 1916, N:o 26, Helsingissä 2. heinäkuuta 1916, s. 4, palsta 2.)